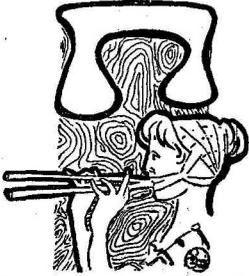


# ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ ΤΗΣ ΜΟΥΣΗΣ \*



ΕΡΑΣΜΕΝΑ μεσάνυκτα.

Ἡ καλλιτέχνης ἀγρυπνεῖ ἀκόμη, σκυμμένη εἰς τὰ πληκτρα τοῦ κλειδοκυμβάλου της.

Γύρω της ἴστανται ἐπὶ βάσεων ὑψηλῶν γύψινοι θεοὶ καὶ θεοί. Ὅσα ἔλεγε τις

ὅτι κάπου προσηλώθη ἡ ἀθάνατος διάνοιά των, καὶ τι περιμένουν ἐν ἐκτάσει οἱ Ὀλύμπιοι ἀπόψε. Καὶ τὸ θλιβερὸν ἡμίφως, ὑπὸ τὸ ὁποῖον χάνονται τὰ μέτωπά των, ὡσεὶ νέφος ἐπιτείνει τῆς ἰδανικότητος τὸν πέπλον. Τὰ κράνη φαίνονται μεγαλείτερα καὶ τὰ ἄκρα τῶν χλαμύδων μεγαλοπρεπέστερα.

Αἱ γωνίαι τοῦ μικροῦ τούτου βωμοῦ τῆς Τέχνης ἀπεκρύβησαν εἰς τῆς νυκτὸς τὰ σκότη καὶ ἡ τελευταία σπιθα τῆς ἐστίας ἐξεψύχισε μέσα ἔς τὴν στάκτην καὶ ἀπέμειναν αἱ φλόγες μόνον τῶν κηρίων, αἱ ὁποῖαι μόλις κατορθώνουν νὰ φωτίσουν τὴν ὠχρὰν τῆς καλλιτέχνης μορφήν.

Γύρω της ἐρημία. Εἰς τῆς χειμερινῆς αὐτῆς νυκτὸς τὴν ριγηλὴν σιγὴν ἡ νέα κόρη μάτην δοκιμάζει νὰ συλλάβῃ κάποιας ρυθμικῆς κινήσεως τὸν ἐναρμόνιον χρωματισμόν, κάποιον αἰθέριον σονέτον, ποῦ ὄνειροπολεῖ ἡμέρας τώρα ἡ ποιητικὴ ψυχὴ της, καὶ νὰ τὸ ἐμφυσησῇ εἰς τὰ νεῦρα τῆς δευτέρας τῆς ψυχῆς, εἰς τὸ ἀγαπητὸν της κλειδοκύμβαλον.

Τὸ μέτωπόν της εἶναι ὑψωμένον πρὸς τὰ μεδιῶντα ρόδα, τὰ ὁποῖα ἐλαφρῶς μυρώνουν ἀπὸ μίαν ἐταξέραν τὴν ἀτμόσφαιραν. Τὰ μικρὰ χεῖλη της ἡμίκλειστα\* οἱ ὀφθαλμοὶ της, οἱ βαθυκύανοι, πλατύνονται ἀορίστως, ὡς διώκοντες τοὺς ἀσυλλήπτους ἥχους.

Ἀκροᾶται. Εἰς τὰ στήθη της ὀρχήστρα ὅλη μαγικὰ τονίζει ἐμβατήρια. Ἄλλ' ὄχι. Δὲν τῆ ἀρκοῦν ταῦτα. Θέλει ὑψηλότερα νὰ ψάλῃ καὶ γλυκύτερα ἐκείνη, εἰς τόνους καὶ εἰς συμφωνίας, ποῦ ἀκόμη δὲν ἠκούσθησαν καὶ δὲν ἐψάλησαν, τὸ ὑπερύψηλον συναίσθημα, ποῦ ἀγιάζει κάθε σκέψιν της καὶ ποῦ φωτίζει κάθε βημὰ της στὸ ταραχῶδες στάδιόν της.

Παρὰ τοὺς πόδας της εἶνε ἐρριμμένα ἀνθοδέσματα ἀπ' τὰ σπανιότερα καὶ ἐκλεκτότερα τῆς ἐποχῆς λουλούδια, θυμιάματα ψευδαισθημάτων. Ἄλλ' ἡ καλλιτέχνης οὔτε τὰ προσέχει. Τίποτε δὲν εἶναι ἱκανὸν νὰ ὑποκλέψῃ τὴν ἀγνὴν ἀγάπην της, τίποτε

δὲν ἠμπορεῖ νὰ βεβηλώσῃ τὴν εἰλικρινῆ της ἀφοσίωσιν πρὸς τὴν δαιμονιώδη Τέχνην, ποῦ τὴν ἤχημαλώτισε, διὰ νὰ τῆ ἐμπιστευθῇ ὅλα τὰ μυστικά της.

Στηρίζει τώρα τὸ ξανθὸν κεφάλι εἰς τὸ δεξιὸν της χεῖρι, καὶ μὲ τὸ ἀριστερὸν ἐγγίζει ἀπαλὰ τὰ πληκτρα. Καὶ αὐτὰ, ἐρωτευμένα μὲ τὴν χάριν, μὲ τὸν ἐνθουσιασμόν της, ἀπαντοῦν γλυκὰ, σὰν παιδιαίσια χεῖλη προσευχόμενα...

Ἄλλ' οὔτ' αὐτὸ δὲν εἶναι ἀρκετὸν γιὰ τὴν φιλοδοξίαν της. Θέλει θριάμβου, θέλει δόξαν καὶ ἡ Μοῦσα ἐπιμόνως τῆ ἀρνείται: μίαν ἐμπνευσιν ὑπέροχον ἀπόψε.

Ἐγείρεται καὶ βηματίζει ἀορίστως, ἐνῶ τὸ πνεῦμά της πλανᾶται εἰς τὰ κυανὰ τῆς ἀρμονίας πλάτη. Ἀτενίζει μὲ μελαγχολίαν τῶν θεῶν τὰς μορφάς. Βλέπει τὸν Δία συνοφρον, ἀγριωπὴν τὴν Ἥραν, τὴν Ἄρτεμιν ἀγέρωχον καὶ τὴν τρελλὴν τοῦ Ἐρωτος δυάδα σκώπτουσαν τοὺς σοβαροὺς μὲ τὴν ἀθάνατον φαιδρότητά της. Τὴν βλέπει ἀκόμη, ὀλονὲν βαθύτερα. Ἡ θεὰ τοῦ κάλλους φαίνεται κινουμένη ὁ υἱὸς της, πάντα χαρωπὸς, ἀνήσυχος, παίρνει ζωὴν, τῆ μειδίᾳ μὲ πονηρίαν καὶ ἡ κόρη ἐπανέρχεται εἰς ἑαυτήν. Στρέφει τὸ βλέμμα καὶ ἀντικρύζει τὸν Ἀπόλλωνα, τὴν Ἐμπνευσιν καὶ τὴν χορείαν τῶν Μουσῶν, αἱ ὁποῖαι τὴν προβλέπουν μετ' ἀγάπης· καὶ ὑπομειδίᾳ καὶ αὐτῆ. Κάτι ἐπτερόγισσε μέσα στὰ στήθη της...

Τρέχει ἔς τὸ κλειδοκύμβαλόν της· κάθηται καὶ πρὶν προφθάσῃ νὰ ἐγγίσῃ τὰ χαριτωμένα δάκτυλά της εἰς τὰ πληκτρα, αἰσθάνεται πνοὴν γλυκεῖαν, πλήρη μύρων, νὰ δροσίξῃ τὸ ὠχρόλευκόν της μέτωπον. Ὅρους πτερώγων λύει τὴν σιγὴν τῶν παραθύρων τὰ λεπτὰ καλύμματα κολποῦνται καὶ τὰ φύλλα τῆς λατάνιας φρικιοῦν.

Ἡ αἰθερία Ἐμπνευσις, τὸ λευκοφόρον πνεῦμα, μὲ τὰς ἡμικλειστοὺς πτέρυγας ὠλίσησεν ἀπὸ τοῦ στυλοβάτου της καὶ μειδίωσα—τὸ μειδίαμα τῶν διαγοιμένων ρόδων καὶ τῶν κρίνων τῆς αὐγῆς—ἐστάθη ὀπισθὲν της· τὴν ἐγγίζει ἐλαφρὰ ἐπὶ τοῦ ὤμου καὶ ἐπὶ τοῦ ἀσπίλου της παρθενικοῦ μετώπου ἀποθέτει φίλημα ἀθανασίας..

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἡ ὠραία καλλιτέχνης ἐστεφανοῦτο.

Ἡ περιπαθὴς της σύνθεσις «Τὸ φίλημα τῆς Μούσης» τῆ ἀπέδωκε τὴν δόξαν, τὴν ὁποίαν ὠνεύρευτο.

Καὶ τώρα ἡ ἴδια Μοῦσα ἀντὶ ἀσπασμῶν, δάφνης στεφάνους μόνον τῆ κομίζει καθ' ἐσπέραν.

Ἡ ἱερεία τῶν Ἀθανάτων ἀπηθανάτισθη ἐν τῇ Τέχνῃ.

(\* ) Ἐγενεῦσθη ἐκ τῆς ἐν τῷ προηγουμένῳ τεύχει δημοσιευθείσης ὁμωνύμου εἰκόνας.

